

Dragon Wings

Broken past

Dragon Wings
Broken past

Elizabeth Kayland

Schrijver: Elizabeth Kayland
Coverontwerp: Dana Keunen
ISBN: 9789403641751
© Elizabeth Kayland

Lledrith

Zazmaja

○ Szalas

○ Roas

het bos van

○ Zywyllas

○ Foralacha

○ Wilde Wouden

○ Labrazeth

○ Tirakan

Muntanya

Voor mijn ouders
Voor alle duwtjes in de rug,
klopjes op de schouders
en schoppen onder m'n achterwerk.
Vanuit de grond van mijn hart:
dankjewel.
Ik hou van jullie.

Proloog

Met piepende scharnieren werd de deur aan het einde van de duistere gang geopend. Het felle licht dat binnenstraalde verblindde haar. Ze kneep haar ogen dicht en wendde haar gezicht af.

Zware stappen weerklonken door de gang. De echo was een aanval op haar oren na de uren van stilte in de duisternis. Bij elke stap rinkelde de set sleutels die bungelde aan de riem van de logge man. Voor haar cel hield hij halt.

‘Ik had net een gezellig gesprek met je echtgenoot,’ sprak de man. Hij bulderde luid. ‘Al was er van zijn kant niet veel te verstaan.’

Ze wist wel beter dan in te gaan op zijn woorden. Vanuit haar ooghoek hield ze hem in de gaten. Zijn brede postuur blokkeerde het licht dat door de open deur binnenviel. De sleutels van haar cel glinsterden. Heel even greep de verleiding haar beet, maar elk beetje hoop verdween toen ze merkte dat ze amper de energie had om haar hand op te tillen.

‘Het geluk lacht je toe,’ ging de man verder.

Ze wachtte rustig af.

‘Binnenkort krijg je hier gezelschap.’ Hij mompelde nog iets na, maar ze had er geen oor meer naar. De angst greep zich vast aan haar hart. Ze doorstond liever nog jarenlang de regelmatige martelingen dan dat ze haar dochter hetzelfde zag ondergaan.

‘Morgen komen ze je halen.’ De man tikte mijn zijn sleutelbos langs de tralies in een poging haar te enerveren. ‘Dan hebben we met jou ook nog eens een gezellig gesprek.’

Ze reageerde niet op zijn treiterijen. Haar hersenen draaiden op volle toeren, terwijl ze zocht naar een manier om uit haar cel te komen. De enige uitweg die ze zich kon bedenken betekende dat ze haar man zou moeten achterlaten. De vraag was of ze dat over haar hart kon krijgen.

Een tweede paar voetstappen echode door de gang. Lichter dan die van de man voor haar cel.

‘Maltzur.’

Ze sperde haar ogen wijd open en hapte naar adem bij het horen van die stem.

‘Zijne majesteit heeft je nodig in de Rode Zaal.’

De man maakte een grommend geluid. ‘En dan stuurt hij een kneus als jij om me te halen.’ Voor hij wegliep keek hij hem diep in zijn ogen. ‘Nahisi vertrouwt jouw dan wel, maar ik ben niet zo gemakkelijk overtuigd. Zelfs al draag je het teken van Sajazumaël.’ Met grote passen beende hij de gang uit.

Pas toen het geluid van zijn stappen verstomd was en de stilte was wedergekeerd sprak de jongen opnieuw. ‘Wat hebben ze met je gedaan?’

Ze kon niet uitmaken welke emoties ze in zijn stem hoorde. Spijt? Verdriet? Medelijden? Misschien was het wel een toneelspel. Hij had tenslotte al vanaf jonge leeftijd tegen hen gelogen. Ze schudde licht haar hoofd. Nee, gelogen had hij niet. Hij had de waarheid voor hen verborgen gehouden.

‘Ze is hier, weet je, in Mahana.’ sprak hij verder. ‘Koning Nahisi wil Maltzur sturen om haar te halen.’

Met een ruk hief ze haar kin en keek ze hem recht in de ogen. ‘Je zou haar beschermen. Je hebt een eed gezworen.’

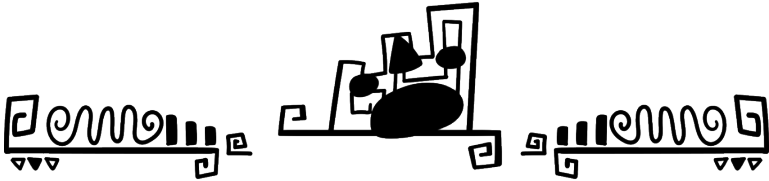
Hij knielde neer voor haar cel. ‘Ik kan niet vechten tegen de krachten in mij. Het bloed van Sajazumaël stroomt door

mijn aderen. Zijn wil staat ingeprent in mijn hersenen. Mijn leven behoort hem toe.'

Tranen stroomde over haar wangen. 'Vecht ertegen.' Het was niet meer dan een fluistering, een smeekbede.

Hoofdschuddend stond hij recht. 'Denk je dat ik dat niet wil? Dat ik het niet probeer?' Hij stapte weg. 'Ik doe wat ik kan en meer kan ik niet doen.' Hij gooide de deur achter zich dicht. Door de kracht botste die weer uit het slot. Een klein straaltje licht scheen op de plakken brood die net binnen de tralies lagen, met daarop een sleutel en een briefje. Bibberend pakte ze het op.

Het spijt me

Vrolijk gekleurde bloemen en vlaggen versierden de stad. De officiële stadswimpel pronkte op de hoek van elke straat. Mensen liepen gehaast door elkaar, druk in de weer met voorbereidingen. Velen stonden al te wachten in hun beste kleding. Door de afgelegen ligging was het uitzonderlijk dat een kleine stad als Szalas bezoek kreeg van een andere burgemeester.

Onder ritmisch getrommel en getrompetter reed de stoet de straat in. De stadsbewoners barstten in luid gejuich uit. Kinderen zwaaiden met vlaggetjes. Voor het houten podium, dat speciaal voor het verwelkomen van de welgeëerde gast was opgebouwd, hield de stoet halt. Een van de ridders die voorop reed, steeg van zijn paard af en marcheerde naar de rijkelijk versierde koets in het midden van de stoet. Met een teatraal gebaar opende hij het portier, waarna een gezette man breed glimlachend uitstapte, zwaaiend naar de vele mensen die zich om de koets verdrongen.

Diribi haastte zich om zijn plaats naast zijn moeder in te nemen. Hij onderdrukte de drang om met zijn ogen te rollen, terwijl hij het spektakel gadesloeg vanaf het podium.

‘Stop je hemd in je broek,’ beet zijn vader hem toe. De burgemeester van Szalas stond het niet toe dat zijn zoon er als een schooier bij liep. Als burgemeester heb ik een voorbeeldrol, zei hij altijd.

Diribi deed wat hem werd gezegd en kort daarna besteede de geëerde gast het podium.

‘Welkom, burgemeester Habbath.’ Diribi’s vader wachtte de man met open armen op. ‘Ik ben vereerd u te mogen verwelkomen in onze nederige stad.’

‘Och, schei toch uit, Alisto. Je spreekt alsof we vreemden zijn voor elkaar.’ De man omhelsde de burgemeester als een broer die hij jaren niet meer had gezien.

‘We hadden dit al veel eerder moeten doen, mijn vriend.’ Voor het eerst in jaren kon Diribi een lach op het gezicht van zijn vader zien die ook werkelijk tot aan zijn ogen reikte. Een gemeente, liefdevolle lach. Vroeger had hij zo vurig gehoopt dat zijn vader die op hem zou richten. Frustratie borrelde langzaam in hem op.

Waarom is deze man zoveel meer geliefd dan zijn bloedeigen zoon? Deze vreemde die plots in ons leven opduikt? Iemand van wie ik zelfs nog nooit had gehoord tot een week geleden?

Diribi haalde zo stil als hij kon diep adem en maande zichzelf tot kalmte.

‘Je kent mijn vrouw, Cassandra.’ Alisto sloeg een arm om de schouders van Diribi’s moeder. Diribi’s oog viel op de verkleurde plekken op zijn moeders onderarm.

Weer een nieuwe blauwe plek.

Heer Habbath pakte haar hand voorzichtig in de zijne. ‘Lieverd, de jaren hebben geen vat op jou. Je ziet er nog net zo stralend uit als op jullie trouwdag.’

Wat een slijmbal.

Geërgerd wendde Diribi zich van het tafereel af.

Cassandra giechelde en wuifde het compliment weg. ‘Je bent nog net zo goed met woorden als toen, Sin.’

‘En wie is deze knappe kerel,’ bulderde heer Habbath.

‘Dit is onze zoon, Diribi.’

Een paar seconden lang meende Diribi een donkere schaduw over het gezicht van de man te zien trekken. Zo snel als die verscheen, was hij ook weer verdwenen.

‘Aangenaam,’ zei Diribi statig, terwijl hij zijn hand uitstak naar de man.

Heer Habbath nam hem aan en schudde die hand stevig, met een brede lach op zijn gezicht. ‘Wat een geweldige jongen. Ik mag je nu al.’

‘Grappig, ik jou niet,’ mompelde Diribi binnensmonds voor hij zijn ouders en hun gast naar binnen volgde.

Bedienden liepen haastig heen en weer in de gang, de keuken in en uit. Voor de gelegenheid zat Diribi aan de linkerkant van zijn moeder in plaats van aan de rechterkant naast zijn vader. Zijn normale plaats had hij moeten afstaan aan hun gast. Nog iets wat hem mateloos frustreerde. Om zijn gevoelens onder controle te houden, haalde hij diep adem door zijn mond en blies langzaam door zijn neus uit. Hij probeerde niet te veel te luisteren naar het gesprek tussen zijn vader en heer Habbath. Het eten voor zijn neus gaf hem een goede reden om niet bezig te zijn met de man die zo snel zijn plaats in had genomen. Hoe groter zijn ergernis werd, hoe sneller hij at. Het duurde niet lang of hij verslikte zich in een stukje brood.

‘Gaat het, jongen?’ vroeg heer Habbath.

De duidelijk gemeende sympathie deed voor Diribi enkel nog een druppel in zijn emmer vol frustratie. Het duurde niet lang meer voor die zou overlopen.

Een bediende haastte zich naar hem toe en bood hem een glas water aan. Diribi nam het dankbaar aan. In één teug dronk hij het leeg.

‘Maar dat is geweldig!’ riep heer Habbath even later uit. Diribi keek verrast op. Zijn blik kruiste die van de man. Hij vloekte in stilte. Met moeite zette hij een beleefde glimlach met een vragende blik op.

‘Je vader vertelt me net wat een rekenwonder je bent, jongen, dat had ik niet van je verwacht.’

Diribi deed zijn best om niet te fronsen. *Waarom zou hij zoiets niet verwachten? Zie ik er niet slim genoeg uit? Kijkt hij soms op me neer?*

‘Ik zou niet zeggen dat ik een wonder ben, maar ik ben altijd graag bezig geweest met cijfers.’ Hij hoopte dat de man er niet over zou doorgaan en hij zich na de volgende gang kon excuseren.

‘Niet zo bescheiden, jongen. Je houdt alle boekhouding van de stad bij en maakt de berekeningen zodat je vader de stad het beste tot dienst kan zijn. Dat is niet niks. Je mag trots zijn op zo’n zoon, vriend. Ik wou dat ik zo iemand had in mijn stad. Bij ons zijn er vijf man voor nodig en dan nog duurt het soms weken voor al het papierwerk in orde is.’

De burgemeester nam het gesprek over. ‘Dat zal toch best meevallen. Overdrijven is een vak waar je altijd al goed in bent geweest, hè Sin.’

Het duo liet een bulderende lach door de zaal echoën.

Met een onopvallende zijdelingse blik merkte Diribi op hoe zijn moeder glimlachend genoot van het eten dat voor haar neus stond. Ze had haar man al lang niet meer zo vrolijk gezien.

‘Maar dat ze lang niet zo kundig zijn als jouw zoon is een feit, beste man. Is het misschien mogelijk dat ik hen eens langs stuur voor een cursus?’

Alisto veegde een traan van zijn wang. ‘Hoe graag ik je ook van dienst wil zijn, ik vrees dat het niet bij de mogelijkheden hoort, vriend.’

De sfeer rond de tafel werd bedrukt. Diribi wist waarom zijn vader niet wilde dat er vreemden met hem omgingen. Als het bekend werd dat hij met die “aandoening” worstelde, werd de reputatie van de burgemeester door het slijk gehaald.

‘Ik begrijp het.’

De blik vol medelijden die heer Habbath zijn kant op stuurde deed de emmer overlopen. Diribi verloor de controle

over zijn emoties en stond razend van woede op. Gimashi opende zijn ogen en richtte zich op de arme man. Voor hij goed en wel besepte wat hij deed, rende hij over de tafel, greep heer Habbath bij zijn kraag en gaf hem een harde stoot, recht in zijn gezicht.

‘Gimashi!’ bulderde Alisto.

Gimashi ontwaakte uit zijn razernij en besepte dat hij een persoon bij de kraag hield. Verward keek hij rond. Cassandra stond aan de andere kant van de tafel met beide handen voor haar mond geslagen, haar ogen groot van angst. Alisto staarde Gimashi met een woedende blik in zijn ogen aan. Heer Habbath pakte tussen de benen van Gimashi door, die nog steeds op tafel stond, een servet om tegen zijn bloedende neus te houden.

‘Geen zorgen vriend, je had me hier al voor gewaarschuwd. Al vraag ik me wel af wat ik precies gedaan heb om de jongeman zo kwaad te maken dat hij zijn andere helft op me af moest sturen. Ik dacht juist heel vriendelijk te zijn.’

Alisto wreef gefrustreerd over zijn slapen. ‘Gimashi, kom om te beginnen eens van die tafel af.’ Met een zwaai van zijn hand stuurde hij de bedienden de eetkamer uit. Iedereen in het landhuis was op de hoogte van de aandoening van de jongeheer. Allen hadden ze echter de strikte instructies van Alisto om dat voor Diribi verborgen te houden.

Gimashi liep terug naar de andere kant van de tafel en sprong er lichtvoetig af. Cassandra stootte zich tegen de stoelpoot, terwijl ze naast haar zoon ging staan. In een reflex ondersteunde Gimashi haar. ‘Gaat het, moeder?’

Ze keek hem glimlachend aan met een verontschuldigende blik in haar ogen. ‘Fijn om je te zien, Gimashi, maar moet je altijd tevoorschijn komen als een pijl uit een gespannen boog?’ Ze wreef zijn haar liefdevol uit zijn gezicht.

‘Het spijt me, moeder.’

‘Ik weet dat je er niks aan kunt doen, jongen. Diribi moet eens leren om zijn woede onder controle te houden.’ Alisto keek Gimashi hoofdschuddend aan.

‘Gelukkig was ik voorbereid,’ grinnikte heer Habbath.

‘Het spijt me ontzettend, oude vriend.’

‘Het is niet erg, Alisto. Ik weet hoe zwaar je het hebt gehad om Gimashi te accepteren. Ik weet hoe de vork in de steel zit.’ Hij richtte zijn blik op Gimashi die schuldig zijn ogen naar de grond gericht hield. ‘Maak je geen zorgen, jongen, ik neem je niks kwalijk.’

Voorzichtig waagde Gimashi een blik in zijn ogen. Toen hij zich ervan vergewist had dat de man het meende, haalde ook hij opgelucht adem.

‘Mijn oprechte excuses, meneer...’

‘Habbath. Sin Habbath.’ Met zijn ene hand de bebloede zakdoek tegen zijn neus gedrukt houdend en de andere vriendelijk uitgestoken liep hij om de tafel heen naar Gimashi. Die nam de hand hartelijk aan en onbedoeld verscheen er een brede grijns op zijn gezicht.

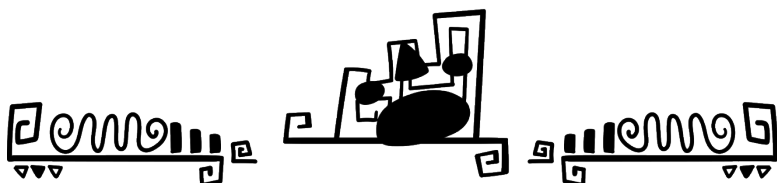
‘Ik zou toch graag eens een woordje met je spreken, jongen,’ sprak heer Habbath, waarop Gimashi’s grijns weer verdween.

‘O, nee. Niks ernstigs. Ik ben gewoon heel nieuwsgierig van aard. Twee persoonlijkheden in één lichaam, dat is iets uitzonderlijks. Gezien je andere ik mij blijkbaar niet zo mag, lijkt jij me de aangewezen persoon om me te vertellen hoe dit proces in zijn werk gaat.’

‘Gimashi, ga maar even naar de lounge. Daar kunnen jullie rustig praten.’ Alisto haakte Cassandra’s arm door de zijne. ‘Ik zal een bediende sturen met wat vochtige doeken voor je neus, vriend. Nogmaals, mijn excuses.’

Heer Habbath wuifde de excuses weg en richtte zijn aandacht volledig op Gimashi. ‘Dus vertel eens, jij komt tevoorschijn als Diribi boos wordt?’

Al pratend liepen de twee de gangen door. Gimashi antwoordde op elke vraag die de man stelde, al waren er veel vragen bij die hij niet kon beantwoorden.

‘Waar gaat Diribi heen als jij hier bent? En waar ben jij als Diribi hier is?’

Gimashi haalde zijn schouders op. ‘Ik weet het eerlijk gezegd niet. Ik kan voor Diribi geen antwoord geven. Wij zijn twee compleet aparte mensen. Diribi kan niet bij mijn gedachten of gevoelens en ik niet bij die van hem. Wij delen ook geen herinneringen, enkel een lichaam.’

Gimashi hield de deur van de lounge voor heer Habbath open en leidde hem naar de bank. Hij nam zelf plaats op de stoel tegenover hem. ‘Ik weet alleen dat het voor mij voelt alsof ik uit een diepe slaap ontwaak zodra ik hier ben. Alsof ik wakker schiet na een nachtmerrie. Mijn hele lijf is dan vervuld van woede en zoals mijn moeder zo mooi verwoordde, word ik afgeschoten op het eerste dat mijn blik vangt. In dit geval was u dat helaas. Het is een soort blinde waas die over me valt tijdens het “ontwaken”. Laten we het zo maar noemen. Zodra mijn zicht helder wordt, komt ook het besef van waar ik ben en wat ik heb gedaan.’

‘Interessant.’ Heer Habbath vleide zich tegen de leuning van de bank en wreef over zijn sikje. ‘Dus als ik het goed begrijp, wanneer ik jou een geheim vertel zal Diribi dit nooit kunnen weten?’

Gimashi schudde zijn hoofd. ‘Niet tenzij ik het hem vertel.’

Heer Habbath veerde recht. 'Hoe gaat dat in zijn werk dan? Hebben jullie een soort telepathische connectie?'

Een klopp op de deur onderbrak het gesprek en een bediende bracht heer Habbath een vochtige doek, waarmee hij het opgedroogde bloed van zijn kin afpoetste.

Toen de man zich eenmaal had opgefrist verliet de bediende de kamer. Heer Habbath richtte zijn aandacht weer op Gimashi. Schuldgevoel was van diens gezicht af te lezen.

'Jongen, maak je hier geen zorgen over. Echt waar, ik neem je niks kwalijk en zoals je aan mij ziet, kan ik wel tegen een stootje.' Met beide handen greep hij zijn ronde buik en schudde ermee, terwijl hij een bulderende lach liet horen. 'Maar om even terug te komen op wat je net zei: bedoelde je een telepathische connectie zoals men vroeger met draken had?'

'Nee, helemaal niet. Behalve ons lichaam is er geen enkele connectie tussen mij en Diribi. Zoals ik het begrepen heb, zijn wij compleet tegenovergesteld in elk aspect. Wij communiceren soms met elkaar door briefjes te schrijven. Ik heb al die uitgebreide lessen die Diribi heeft genoten nooit gehad, dus wat ik kan daar ben ik mee geboren of heb ik mezelf aangeleerd. In het verleden hebben we het al eerder zo gedaan.'

'In het verleden?'

'Ja, toen ik nog maar pas was ontstaan.'

'Ah, natuurlijk. Je bent hier niet van het begin geweest. Weet jij hoe het komt dat je ontstaan bent?'

'Ik weet de precieze omstandigheden niet. Wat ik wel weet was dat ik een gevoel van woede in me had, waardoor ik alles kapot sloeg. Daarnaast had ik ook een vaag gevoel van verdriet. Zodra ik rustig was, had ik nog maar één gedachte in mijn hoofd: ik wilde dat vader me accepteerde. Ik weet niet of dat gevoel van mij kwam, of dat Diribi met het idee zat dat zijn vader niet van hem hield, maar dat is wat ik toen voelde. Sindsdien werd het voor Diribi alleen maar erger. Ik kwam steeds vaker tevoorschijn en dat viel hem zwaar.'

De deur zwaaide open en Alisto stapte binnen.

Gimashi sprong op van de stoel. 'Vader, ik ... het was niet mijn bedoeling om ...'

Alisto hief zijn hand. 'Het is goed, jongen. Gedane zaken nemen geen keer.' Met een vermoeide uitdrukking op zijn gezicht ging hij naast zijn vriend op de bank zitten.

Heer Habbath schraapte zijn keel. 'Jij kunt dus niet uit eigen wil verschijnen?' vroeg hij in een poging om het gesprek te vervolgen.

Gimashi schudde zijn hoofd. 'Ik ben niet Diribi, daar heb ik me lang geleden al bij neergelegd. Ik ben een verdedigingsmechanisme dat hij heeft gecreëerd. Wanneer hij zich machteloos voelt, duwt hij zichzelf weg. Dan verschuilt hij zich achter mij.'

Alisto liet een zucht ontsnappen en zakte verslagen tegen de rugleuning. 'Ik zou willen dat ik wist waarom, maar wanneer ik met hem wil praten, slaat hij dicht.'

'Alsof hij wil zeggen: ik was het niet, ik kan er niks aan doen?' Heer Habbath knikte begripvol.

'Precies.'

'En hoe voel jij je daarbij?' Beide mannen richtten hun blik op Gimashi.

'Ik heb er eigenlijk nooit zo over nagedacht. Ik ben niet echt. Ik ben maar een creatie, een fictief beeld van hoe Diribi wil zijn. Daarom heb ik ook een veel betere band met iedereen dan hij.'

'Dat is niet hoe ik en je moeder het zien, jongen,' onderbrak Alisto hem. 'Jij bent net zo goed onze zoon als Diribi. Je ziet jezelf als twee aparte identiteiten. Voor ons zijn jullie als twee zijden van een munt. Besepte je dat maar.'

Gimashi's blik verzachtte. 'Het is voor mij moeilijk voor te stellen om dezelfde persoon te zijn als Diribi. Vooral omdat ons bewustzijn van elkaar gescheiden is.'

‘Maar als jij en Diribi een geheel kunnen worden door te beseffen dat jullie al een geheel zijn,’ ging heer Habbath op serieuze toon verder. ‘Dan moet iemand Diribi dat duidelijk maken.’

‘Diribi is niet het soort persoon dat iets gelooft omdat het hem gezegd wordt. In tegendeel: hij zal het idee alleen maar afstoten en verdwijn ik nooit. Misschien wordt het dan zelfs zo erg dat hij degene is die verdwijnt. Ik ben maar een secundaire persoonlijkheid. Hij is de primaire persoonlijkheid die mij heeft gemaakt. Hij verstoopt zich achter zichzelf door te wensen dat hij iemand anders is dan wie hij is. In plaats van zichzelf aan te passen en de eigenschappen die hij mij heeft gegeven zelf toe te passen. Het zou zijn leven zoveel gemakkelijker maken als hij dat deed, maar ik kan het hem niet kwalijk nemen. Hoewel ik niet echt ben, heb ik ook gevoelens en maak ik emotionele connecties met mensen. Ik ben al blij dat ik dat heb gekregen van hem. Zelfs als hij tot het beseff komt en ik verdwijn, zal ik nooit echt weg zijn. Ik word dan één met hem. Ik zal bestaan door hem. Mijn naam wordt dan gewoon weer Diribi en alles zal zijn zoals het hoort.’

‘Behalve dat Diribi er beter door zal zijn geworden. Door jou. Dat mag je niet vergeten.’

Dit bracht een glimlach op Gimashi’s gezicht. ‘Ik denk dat Diribi zo terug zal komen.’

Alisto stond op. ‘We zijn ook al lang in gesprek. Hij zal zijn emoties wel weer de baas kunnen ondertussen.’

‘Ik zal de kamer even verlaten, voor het geval hij meteen weer in de razernij schiet. Niet dat ik het niet gezellig met je vond hoor, jongen. Je bent een toffe knul en ik ben blij dat ik even met je kon praten.’

‘Ik begrijp het. Het was me een eer u te ontmoeten, heer Habbath. Ik hoop dat, als we elkaar nog eens zien, het minder bloederig zal zijn.’ Gimashi viel terug in de stoel met zijn ogen gesloten. Alisto en Heer Habbath verlieten de kamer.

Diribi schoot wakker. Versuft keek hij om zich heen. 'Waar ben ik? Wat is er gebeurd?'

Heer Habbath stak zijn hoofd om de deur. 'Mag ik een momentje van je?' vroeg de man voorzichtig.

Diribi onderdrukte de ergernis die hij voelde en knikte.

'Ik heb het idee dat je een verkeerd beeld van me hebt, jongen.'

'Welk beeld denkt u dan dat ik van u heb?' vroeg Diribi snuivend.

'Wat je precies van me denkt kan ik niet zeggen. Ik kan geen gedachten lezen, helaas. Het enige wat ik weet is dat je me als een vijand ziet.'

Diribi's ogen werden groot. 'Gimashi,' siste hij.

Heer Habbath knikte. 'Daar heb ik kennis mee gemaakt.'

Diribi keek naar de man en zag de blauwe kleur rond zijn neus. Die was ook erg gezwollen. Geërgerd en beschaamd beet hij op zijn lip. *Ik heb gefaald. Ik heb mijn woede niet onder controle gehad. Wat moet mijn vader nu van me denken? Hoe teleurgesteld zou hij zijn? Dit is verschrikkelijk.*

Het liefste was Diribi naar zijn kamer gevluht en had hij zich opgesloten tot heer Habbath was vertrokken, maar dat was duidelijk geen optie.

De man keek hem belangstellend aan. 'Waarom denk je dat ik je vijand ben?'

'Dat is niet wat ik denk.'

'Ik moet je toch kwaad hebben gemaakt, anders zou Gimashi niet tevoorschijn gekomen zijn.'

Diribi dacht na, zijn hersenen raasden op zoek naar een verklaring, een oplossing, een uitweg, een antwoord dat hij de man kon geven. Hoe kon hij zo snel mogelijk uit deze situatie komen?

'Wat denk je dat ik hier kom doen?' vroeg heer Habbath.

Dat was een vraag die Diribi wel kon beantwoorden. 'U komt om een verbond te tekenen. In geval van nood schiet onze stad jullie te hulp, of jullie dat van ons.' Hij haalde opgelucht adem en voelde de spanning uit zijn lijf trekken.

'Dat is juist, maar ik kom ook een vriend bezoeken die ik al jaren niet heb gezien.'

De spieren in Diribi's schouders trokken samen. 'Als jullie zulke goede vrienden zijn, waarom hebben jullie elkaar dan zolang al niet gezien?'

'Wij zijn beiden burgemeester. Jij weet als geen ander hoeveel verantwoordelijkheden dat met zich meebrengt. Je vader is een drukbezet man. Ik zeg niet dat we exact dezelfde lasten dragen, maar veel van wat we doen komt overeen. Ook ik heb veel te weinig tijd voor de mensen die het belangrijkste voor me zijn, minder tijd dan ik zou willen.'

Een korte stilte viel, terwijl Diribi de informatie probeerde te verwerken. De belangrijkste vraag die er in zijn hoofd speelde was: *Waarom heb ik zo'n hekel aan deze man?*

'Ik wil dat je begrijpt dat ik hier niet kom om al die aandacht op te eisen. Het zou me een groot plezier doen als jij mij zou rondleiden door het landhuis en door de stad. Een gezonde zestienjarige knaap zal vast wat leuke plekjes kennen.'

Opnieuw spande Diribi zijn spieren aan bij het horen van de vraag. 'Ik kan de stad niet in. Ik mag van vader het landhuis niet verlaten.'

'Heeft hij je dat gezegd?' Heer Habbath keek hem verbaasd aan.

'Het risico dat ik de controle verlies is te groot. Mijn vader zal des te meer redenen hebben om me van het beetje vrijheid dat ik heb te beroven. Dat wil ik niet op mijn geweten hebben. Ik kan u rondleiden door het landhuis, maar ik kan de stad niet in,' sprak Diribi vastbesloten. Dat gezegd hebbende stond hij op van zijn stoel en marcheerde de deur uit. Hij liep door tot hij zijn kamer bereikte en sloot de deur achter zich.

Heer Habbath kreeg Diribi niet meer te zien. Ook toen zijn moeder langskwam om te kijken hoe het met hem ging deed hij de deur niet open. Diribi sloot zich opnieuw af van de buitenwereld.

‘Beste vriend, ik snap dat je hem niet wil pushen, maar als je hem de kans niet geeft om in de buitenwereld te treden, gaat hij zich meer en meer afzonderen.’ Heer Habbath leunde op de hoek van het bureau van Alisto. Die zat met zijn handen in het haar.

‘Geloof me, die kansen heb ik hem nooit ontnomen. Ik ben niet degene die in zijn weg staat, hoe sterk hij dat ook gelooft. Dat hij zich zo afsluit is het laatste wat ik wil, maar ik zou niet weten hoe ik hem uit die kamer kan krijgen. Naar mij luistert hij niet. Alles wat ik zeg wordt verdraaid of genegeerd.’

‘Je moet een vriend voor hem vinden. Een leeftijdsgenoot. Iemand die hij durft te vertrouwen.’

‘Als ik hem zo iemand stuur, wijst hij die sowieso af.’

Heer Habbath plaatste zijn handen geruststellend op de schouders van zijn vriend. ‘Verdoezel het dan. Neem iemand in dienst en stuur die met taken naar hem toe. Wie weet kan hij een band opbouwen met Diribi. Er moet vast een geschikte jongeman van rond de zeventien jaar te vinden zijn.’

‘Hmm, dat is een goed idee.’

De twee mannen gaven elkaar een warme knuffel.

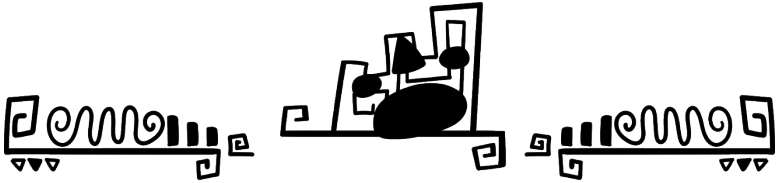
‘Dank je wel, m’n goede vriend. Het was weer veel te lang geleden,’ sprak Alisto, terwijl hij heer Habbath op armlengte hield.

‘Inderdaad. Hopelijk zien we elkaar gauw weer.’

‘Ik hoop vooral nooit op ons verbond te moeten terugvallen.’

‘Van hetzelfde, mijn vriend, van hetzelfde.’

'Volgende!'

Saber verschoof zenuwachtig in zijn stoel en zijn gedachten dwaalden af naar vroeger.

Iedereen in Szalas kende de burgemeester. Hij was een geliefd man. Rechtvaardig, eerlijk, vriendelijk. Wie je het ook vroeg, men sprak niet anders dan vol lof over hem. Ook Sem, de hoofdsecretaris, was populair bij het volk.

De burgemeester was erg gesteld op zijn privacy. Zijn zoon was sinds hij acht jaar was niet meer publiekelijk aanwezig tijdens zijn speeches.

Sabers gedachten dwaalden af naar zijn jeugd. De ouders van Saber waren reizende handelaren. Ze bezochten verschillende dorpen met hun koopwaar en kwamen na elke reis terug om nieuwe voorraad in te slaan en een tijdje bij hun zoon te zijn. Van hun laatste trip waren ze nooit teruggekomen, tot groot verdriet van Saber en zijn grootmoeder. Hij was pas vijf jaar oud toen het nieuws hen bereikte.

Zijn grootmoeder zorgde voor hem. Hij hield ervan hoe ze hem inspireerde met haar fantasierijke spinsels en haar beeldende manier van vertellen.

Het is hem altijd bijgebleven hoe erg ze inzat met de burgemeester en zijn zootje, ze vroeg zich vaak af wat er met hem was gebeurd.